

ป.อ. มาตรา 2

พ.ร.บ.สถานบริการ พ.ศ.2509 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง

พ.ร.บ.สถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2547 มาตรา 3

แม้ขณะเกิดเหตุการณ์ที่จำเลยตั้งสถานบริการประเภทสถานที่ที่มีสุรา น้ำชาและเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการโดยมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอนให้แก่ลูกค้าโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จะเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.สถานบริการฯ มาตรา 26 วรรคหนึ่ง ฉบับเดิมก็ตาม แต่เนื่องจากในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ ได้มี พ.ร.บ.สถานบริการ (ฉบับที่ 4)ฯ ออกมาใช้บังคับ ซึ่งตาม พ.ร.บ.ฉบับหลังนี้ มาตรา 3 ได้บัญญัติให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “สถานบริการ” ในมาตรา 3 แห่ง พ.ร.บ.สถานบริการฯ เดิม และได้บัญญัติข้อความใหม่ไว้ในมาตรา 3 ว่า “สถานบริการ” หมายความว่า สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในทางการค้าดังต่อไปนี้...(2) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการโดยมีผู้บ้ำาเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า ดังนี้ เมื่อฟ้องของโจทก์ก็กล่าวอ้างเพียงว่า สถานที่ที่จำเลยตั้งขึ้นเพื่อให้บริการนั้นเป็นสถานที่ที่มีสุรา น้ำชาและเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการโดยมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอนให้แก่ลูกค้าเท่านั้น โดยไม่ปรากฏว่ามีผู้บ้ำาเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้าด้วย กรณีจึงไม่เข้าบทนิยามคำว่า “สถานบริการ” ตาม พ.ร.บ.สถานบริการ (ฉบับที่ 4)ฯ ทั้งไม่มีบทบัญญัติใดตาม พ.ร.บ.สถานบริการดังกล่าว ระบุไว้ว่าการตั้งสถานที่เพื่อให้บริการตามฟ้องจะต้องได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และมีบทกำหนดโทษในกรณีที่มีผู้ฝ่าฝืนไว้เช่น พ.ร.บ.สถานบริการฉบับเดิม ถือได้ว่าตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังการกระทำเช่นนั้นไม่เป็นความผิดต่อไป จำเลยจึงพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 2 วรรคสอง จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยตั้งสถานบริการประเภทสถานที่ที่มีสุรา น้ำชา และเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ โดยมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอนให้แก่ลูกค้าโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 มาตรา 3 (2), 4, 26 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58 และบวกโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนเข้ากับโทษของจำเลยในคดีนี้

จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวเกี่ยวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง ปรับ 4,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ส่วนที่โจทก์ขอให้บวกโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 7097/2544 ของศาลชั้นต้นนั้น คดีนี้ศาลมิได้พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยจึงบวกโทษไม่ได้ ให้ยกคำขอส่วนนี้

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “คดีนี้มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยมีความผิดฐานตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ ได้มีพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2547 ออกมาแก้ไขพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 ทำให้การกระทำของจำเลยไม่เข้าบทนิยามคำว่า “สถานบริการ” ตามพระราชบัญญัติฉบับหลัง จำเลยจึงไม่มีความผิดอีกต่อไป เห็นว่า แม้ขณะเกิดเหตุ การที่จำเลยตั้งสถานบริการประเภทสถานที่ที่มีสุรา น้ำชา และเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ โดยมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอนให้แก่ลูกค้า โดยไม่ได้รับใบอนุญาต จะเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 มาตรา 26 วรรคหนึ่งฉบับเดิมก็ตาม แต่เนื่องจากในขณะคดีนี้อยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ ได้มีพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2547 ออกมาใช้บังคับ ซึ่งตามพระราชบัญญัติฉบับหลังนี้ มาตรา 3 ได้บัญญัติให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “สถานบริการ” ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 เดิม และได้บัญญัติข้อความใหม่ไว้ในมาตรา 3 ว่า “สถานบริการ” หมายความว่า สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในทางการค้าดังต่อไปนี้...(2) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชาหรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการโดยมีผู้บ่าเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า ดังนี้ เมื่อฟ้องของโจทก์กล่าวอ้างเพียงว่า สถานที่ที่จำเลยตั้งขึ้นเพื่อให้บริการนั้นเป็นสถานที่ที่มีสุรา น้ำชาและเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย

และบริการ โดยมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอนให้แก่ลูกค้าเท่านั้น โดยไม่ปรากฏว่ามีผู้บ้ำเรอสำหรับ
ปรนนิบัติลูกค้าด้วย กรณีจึงไม่เข้าขานนิยามคำว่า “สถานบริการ” ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ
(ฉบับที่ 4) พ.ศ.2547 ทั้งไม่มีบทบัญญัติใดตามพระราชบัญญัติสถานบริการดังกล่าว ระบุไว้ว่าการ
ตั้งสถานที่เพื่อให้บริการตามฟ้องจะต้องได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และมีบทกำหนด
โทษในกรณีที่มีผู้ฝ่าฝืนไว้เช่น พระราชบัญญัติสถานบริการฉบับเดิม ถือได้ว่าตามบทบัญญัติของ
กฎหมายที่บัญญัติในภายหลังการกระทำเช่นนั้นไม่เป็นความผิดต่อไป จำเลยจึงพ้นจากการเป็น
ผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคสอง จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานตั้ง
สถานบริการโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น ไม่ต้องด้วย
ความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น”

พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง

(ชนัท วิรูปุตร์ - สิทธิชัย รุ่งตระกูล - ประเสริฐ วิริยสิทธิวัฒน์)